

Tid og Evighed

Ved den hellige dåb bliver vi kristne adopteret som Guds børn og får skænket det evige liv i Guds kærligheds rige. I Faderens og Sønnens og Helligåndens evige rige.

Ganske bogstaveligt. Vi kristne skal, hvis vi holder fast i vores dåb i bøn og i gudstjeneste, leve for evigt.

Det er netop for at holde forbindelsen til det evige liv ved lige, at vi om søndagen samles i kirken og om det hellige nadverbord. Gudstjenesten er Guds levende tilstedeværelse midt iblandt os. Den er det vigtigste og helligste der foregår her på jorden. Uden den kristne gudstjeneste ville verden slet ikke bestå. Gudstjenesten er den søjle som bærer verden

Brødet og Vinen som ved nadveren forvandles til Jesu Kristi Legeme og Blod gør os allerede nu til en del af Gud selv og kaldes derfor for kristne menneskers hellige rejsemad.

Og således kan man altså kende de kristne: Ved at de døbes, ved at de deltager i den hellige Gudstjeneste og ved at de samles om nadverbordet. Gør man ikke dette så er man faldet bort fra den pagt man indgik ved dåben. Uden nadverens himmelske rejsemad kan man umuligt leve som kristen.

Altid når vi samles til Gudstjeneste, bekender vi i fælleskab vores tro. Trosbekendelsen kaldes også dåbspagten, thi det var den vi svarede ja til, lige inden vi blev døbt.

Trosbekendelsen fortæller, at det at være kristen for det første er at tro på, at der over og udenfor det univers vi lever i findes en anden virkelighed: Den treenige Guds evige rige.

Da Gud er kærlighed kunne han imidlertid slet ikke lade være med at skabe en verden uden for sig selv. En verden som han kan elske og som kan vende sig til ham i kærlighed. Derfor skabte han det univers, vi lever i.

Og da der kun kan findes sand kærlighed, hvor der også er frihed, derfor skabte Gud det frie menneske. Det er friheden som gør, at mennesket er hævet over englene. Det er friheden som gør os til Guds børn, skabt i Hans billede.

Mennesket er universets mening og mål. Og da mennesket brugte sin frihed til at vende sig bort fra Gud og derved mistede sin frihed, da valgte den almægtige Gud i Jesus Kristus selv at blive menneske.

Den almægtige Gud steg ind i det univers han havde skabt og lod sig føde som et lille menneskebarn i en krybbe. Derved gjorde Han, den almægtige, sig til et med det allermest afmægtige, det allersvageste.

Og han endte sit liv ved at dø på korset og derved sone vores synd og atter skænke os den fuldkomne frihed. Derved er vi tilbage på vejen til det evige liv i Guds Rige.

Denne frihedens vej sættes vi ind på ved dåben og den forbliver vi på, når vi er i den menighed, som samles om det hellige nadverbord i kirken.

Det er kristendommens hele indhold. Vi er Guds frie skabninger, og vi er borgere i Hans evige rige. Derfor er vi frie i denne verden.

Det gør ikke livet i denne verden mindre vigtigt, men det sætter alle denne verdens ting, i det rette perspektiv som noget relativt, dvs. som noget der ikke er til for deres egen skyld.

Netop fordi livet i denne verden ikke er til for sin egen skyld, men for himmerigets skyld derfor har også vore liv på jorden evighedsværdi.